

BİRİNCİ BÖLÜM

Hızla ilerliyorduk. Bay Crepsley önden gidiyor, Vancha ve ben rehinelerimizle ortada ilerliyorduk; en arkadan ise Harkat geliyordu. Mümkün olduğunca az konuşuyorduk. Steve ağzını açmaya yeltendiğinde onu kaba kuvvet kullanarak susturuyordum; savurduğu tehditleri ya da hakaretleri dinleyecek durumda değildim.

Kolumda saat olmasa da zihnimde saniyeleri sayıyordum. Tahminime göre yaklaşık on dakika geçmişti. Modern tünellerden çıkmış, eski ve ıslak tünellere varmıştık. Yolumuz hâlâ oldukça uzundu; vampanezlerin bizi yakalamaları için bolca zamanı vardı.

Bir yol ayrımına geldiğimizde Bay Crepsley sola döndü. Vancha'ysa kısa bir süre onu takip ettikten sonra durdu ve "Larten," diye seslendi. Bay Crepsley geri dönüp Prens'in yanına geldiğinde, Vancha çömeldi. Tünelin karanlığında neredeyse görünmez olmuştu. "Onları ekmek zorundayız," dedi. "Eğer doğrudan yer üstüne çıkmaya çalışırsak, biz daha yolu yarılayamadan tepemize binerler."

"İyi ama dolambaçlı yollardan gitmeye kalkarsak kaybolabiliriz," dedi Bay Crepsley. "Bu bölgeyi iyi bilmiyoruz. Çıkmaz bir tünele girebiliriz."

“Öyle,” diyerek iç geçirdi Vancha, “ama bu riski göze almak zorundayız. Ben onların kafasını karıştırmak için geldik. Bizim yoldan geri dönüp farklı bir tünele sapacağım. Sizler de farklı bir çıkış yolu bulmaya çalışın. Ben daha sonra yanınıza gelirim; eğer vampir şanssı yanımda olursa tabii.”

Bay Crepsley, Prens’in söylediklerini kısa bir süre düşündükten sonra hızlıca başını salladı “Bol şans Prens,” dedi. Ama Vancha çoktan gitmiş, o vampirlere özgü sessizlikle karanlıkta aniden kaybolmuştu.

Bir süre dinlendikten sonra sağdaki tünele girip yolumuza devam ettik; Vancha’nın rehin aldığı vampet, Harkat’ın sorumluluğundaydı şimdi. Hızlı ve dikkatli bir şekilde ilerliyor, bu yoldan geçtiğimize dair herhangi bir iz bırakmamaya gayret ediyorduk. Tünelin sonuna varınca bir kez daha sağa sap-tık. Tam yeni tünele girmiştik ki Steve gürültülü bir şekilde öksürdü. Bay Crepsley bir şimşek gibi fırlayıp Steve’in yakasına yapıştı. Bıçağının ucunu onun boğazına dayayarak, “Bunu bir kez daha yaparsan seni öldürürüm!” dedi kızgınlıkla.

“Bu gerçek bir öksürüktü, kimseye işaret falan vermedim,” diye cevap verdi Steve.

“Fark etmez!” dedi Bay Crepsley. “Bir dahaki sefere seni öldürürüm.”

O andan sonra Steve de, vampet de çıt çıkarmadılar. Tü-nellerde yolumuzu içgüdülerimizle bularak, su ve atıklar içinde bata çıka yukarıya doğru hiç durmadan ilerliyorduk. Kendimi berbat hissediyor, ama buna rağmen yavaşlamıyordum. Şehirde hava aydınlanmış olmalıydı. Tek umudumuz,

vampanezerler bizi bulmadan önce dışarıya çıkabilmekti; güneş ışığı, onların peşimizden gelmesini engellerdi.

Kısa bir süre sonra vampanezer ve vampetlerin sesini duyduk. Ses çıkarmamaya özen göstermelerine gerek olmadığından hızla ilerliyorlardı. Bay Crepsley biraz geride kalarak bizi takip edip etmediklerine baktı. Neyse ki izimizi henüz bulamamışlardı; hepsi Vancha'nın peşinden gidiyor gibiydi.

Yukarıya doğru ilerlemeye devam ettik; yer üstüne giderek yaklaşıyorduk. Peşimizdekilerin sesleri bazen kulağımıza geliyor, sonra yeniden duyulmaz oluyordu. Bu seslere bakılırsa, bizim en kısa yoldan gitmediğimizi anlamış, durup tünellere dağılarak bizi aramaya başlamışlardı. Yeryüzü seviyesine en az yarım saatlik mesafede olduğumuzu tahmin ediyordum. Yerimizi keşfettikleri takdirde sonumuz gelmiş demekti. Tüneller karanlık ve dardı; iyi yer tutmuş bir vampet, tek başına bile olsa bir tüfek ya da ok tabancasıyla bizi tek tek avlamakta zorluk çekmezdi.

En sonunda, yıkık dökük bir tünelde bir çöp yığınının üzerinden geçtiğimiz sırada bizi gördüler. Elinde fenerle diğer taraftan tünele giren bir vampet, bizi görünce sevinçle haykırdı: “Onları buldum. Buradalar! Burad...”

Birden sesi kesildi. Arkasında beliren bir gölge, vampetin başını tutup büyük bir hızla önce sola, sonra sağa çevirmişti. Vampet yere yığıldı. Onun boynunu kıran kişi, sadece feneri söndürmek için durakladıktan sonra hızla yanımıza geldi. Tünel yeniden karanlığa bürünmüş olsa da gelen kişinin Vancha olduğunu anlamakta zorlanmamıştım.

“İyi zamanlama,” dedi Harkat, üstü başı pislik içerisindeki Prens’e.

“Bir süredir gizlice peşinizden geliyordum,” dedi Vancha. “Hakkından geldiğim ilk davetsiz misafir bu değil. Bu seferki size biraz daha fazla yaklaştı, o kadar.”

“Yüzeyden ne kadar uzakta olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Vancha. “Bir süre sizin önünüzdeydim; ama son on beş dakikadır arkanızdan geliyor, size destek verip zaman zaman da yanıltıcı izler bırakıyordum.”

“Peki ya vampanezler?” diye sordu Bay Crepsley. “Yakını-mızdalar mı?”

“Evet,” diye cevap veren Vancha, bize destek olmak amacıyla bir kez daha ortadan kayboldu.

Biraz daha ilerlediğimizde, bildiğimiz tünellere vardığımızı anladık. Vampanezleri aradığımız zamanlarda şehrin altyapısının büyük bir kısmını taramış, bu bölgeye de üç-dört defa gelmiştik. Kurtulmamıza sadece altı-yedi dakika kalmıştı. Bay Crepsley yüksek sesle ıslık çalıp Vancha’ya işaret yollayınca, Prens de aramıza katıldı ve hep birlikte ümidin verdiği yeni bir enerjiyle ilerlemeye başladık.

“İşte oradalar!”

Bu ses, solumuzdaki bir tünelden gelmişti. Kaç kişi olduklarına bakmak için durmadık; onun yerine önümüze bakıp Steve’le vampeti bir kez daha iterek koşmaya devam ettik.

Vampanezlerin bize yetişmeleri fazla uzun sürmedi. Bunu

gören Vancha yavaşlayıp geriye düştü ve şurikenlerini –onun gibi deneyimli biri tarafından atıldıklarında ölümcül olabilen sivri uçlu fırlatma yıldızlarıydı bunlar– kullanarak onları belirli bir mesafede tuttu. Kulağıma gelen adrenalin yüklü çığlıklardan, vampanezer ve vampetlerin çoğunun arkamızda toplandığını anlamıştım. İçinde bulunduğumuz tünele açılan herhangi bir yan tünel olmadığından, düşman etrafımızdan dolaşıp bize saldıramıyor, arkamızdan gelmek zorunda kalıyordu.

Yüzeye yaklaştıkça tüneller de aydınlanmaya başlamış, yarı-vampir gözlerim bu loş ışığa kısa sürede alışmıştı. Artık peşimizden gelen vampanezer ve vampetleri görebiliyordum; tabii onlar da bizi görebiliyorlardı! Tıpkı vampirler gibi, vampanezerler de tabanca ya da ok gibi uzun ve orta menzilli silah kullanmamaya yeminliydi, ama bu yemin vampetler için geçerli değildi. Bizi görür görmez ateş etmeye başlamışlar, bizi iki büküm ilerlemeye mecbur etmişlerdi. Bu şekilde uzun süre ilerleyecek olsaydık, bizi tek tek avlayacakları kesindi; ama neyse ki ateş açmalarından bir dakika sonra, bir kanalizasyon kapağına doğru yükselen çelik bir merdivene rastladık.

Vampetlere doğru yıldız üstüne yıldız savuran Vancha, “Yukarı!” diye bağırdı.

Bay Crepsley beni yakalayıp merdivene yapıştırdı ve yukarı doğru itti. Yukarı çıkacak ilk kişi olmaya itiraz etmedim, çünkü vampanezerler yanımıza kadar geldikleri takdirde, Bay Crepsley gibi tecrübeli ve güçlü bir vampirin onları püskürtmesi daha kolay olacaktı.

Merdivenin tepesine geldiğimde tüm gücümü topladım ve kapağı omuzlayarak ittim. Yerinden fırlayan kapakla birlikte önümüzdeki son engel de kalkmıştı. Dışarıya çıkıp hemen çevremi kolaçan ettim. Küçük bir sokağın tam ortasıydım; sabahın erken saatleriydi ve etrafta kimsecikler yoktu. Deliğe doğru eğilerek, “Yol serbest!” diye bağırdım.

Birkaç saniye sonra Steve Leopard göründü ve delikten çıkar çıkmaz gözlerini kısıtı; tünellerde onca süre kaldıktan sonra, güneş ışınları neredeyse kör edecek kadar parlak geliyordu. Ardından Harkat, peşinden de vampet göründü. Bir süre delikten başka kimse çıkmadı; tünellerden tabancaların öfkeli patlamaları geliyordu. Ben tam Bay Crepsley ve Vancha’ya bakmak için tekrar aşağıya inmeye yeltendiğim sırada, turuncu saçlı vampir nefes nefese delikten fırladı. Hemen ardından da aynı hızla Vancha çıktı; birbirlerinin peşi sıra zıplamış olmalıydı.

Vancha delikten çıkar çıkmaz, sendeleyerek sokağın diğer tarafına gittim ve yerden aldığım kapağı yerine taktım. Ardından Vancha yıldızlarını, Crepsley bıçaklarını, Harkat balta-sını, ben de kılıcımı alarak deliğin etrafını sardık. On saniye bekledik. Yirmi saniye. Yarım dakika. Bir dakika... Bay Crepsley ve Vancha, sabah güneşinin soluk ışığında terliyorlardı; acı çektikleri her hallerinden belliydi.

Delikten kimse çıkmadı.

Vancha bir kaşını kaldırıp Crepsley’ye baktı. “Sence vaz mı geçtiler?”

Başını sallayarak, “Galiba şimdilik öyle,” diye cevap verdi Bay Crepsley. Sonra da gözlerini Steve ve vampetten ayırmadan ağır ağır ve dikkatli bir şekilde geri çekilmeye başladı.

“Bu şehirden bir an önce... gitmeliyiz,” dedi Harkat, bir yandan da dikişlerle tutturulmuş gri yüzündeki kurumuş kan lekelerini eliyle çıkarmaya çabalayarak. Tıpkı Crepsley ve Vancha gibi, o da çeşitli yerlerinden yaralanmıştı; ama neyse ki yaraları çok ciddi değildi. “Burada kalmak intihar etmekten farksız olur.”

“Kaçın tavşanlar kaçın,” diye mırıldanan Steve’i bir tokatla susturdum.

“Debbie’yi burada bırakmam,” dedim. “S.R. manyak bir katil. Debbie’yi onun ellerine bırakıp ayrılmam buradan.”

Tehlikenin geçtiğine bir türlü inanamayan Vancha, kanalizasyon kapağının üzerindeki deliklerden aşağıya bakarken, “O manyağı bu kadar kızdıracak ne yaptın?” diye sordu. Üzerindeki mor renkli hayvan kürkleri lime lime olmuş, dört bir yanından sarkıyordu ve yeşile boyalı saçlarında kan izleri vardı.

“Hiçbir şey,” diyerek iç geçirdim. “Ucubeler Sirki’nde bir kaza oldu ve o da...”

“Anıları hatırlamak için zamanımız yok,” diye araya giren Bay Crepsley, kırmızı gömleğinin tıpkı Vancha’nın kürkü gibi parça parça olmuş kolunu yırttı. Sonra da gözlerini kısıp güneşe doğru baktı. “Şu halimizle güneşte durmaya fazla dayanamayız. Ne yapacağımıza bir an önce karar vermemiz gerekiyor.”

“Darren haklı,” dedi Vancha. “Şehirden ayırlamayız. Debbie yüzünden değil; onu seviyorum ama onun için canımı feda etmezdim doğrusu. Benim derdim Vampaneş Lordu. Onun aşağılarda bir yerlerde olduğunu biliyoruz. Peşinden gitmemiz gerek.”

“Ama o çok iyi korunuyor,” diye itiraz etti Harkat. “O tüneller vampaneş ve... vampetlerle dolu. Eğer bir kez daha aşağıya incek olursak mahvoluruz. Bence... şimdi buradan ayrılıp daha sonra kalabalık bir grupla geri dönelim.”

“Bay Tiny’nin uyarısını unuttun sanırım,” dedi Vancha. “Diğer vampirlerden yardım alamayız. Şansımızın ne kadar az olduğu umrumda değil; korumaları aşip Lordlarını öldürmeye çalışmalıyız.”

“Katılıyorum,” dedi Bay Crepsley. “Ama bunu şimdi yapamayız. Yaralı ve bitkin bir haldeyiz. Bir süre dinlenmeli, sonra da bir eylem planı oluşturmamız. Şu anda cevap vermemiz gereken soru şu: Nereye gideceğiz? Bir süredir kullanmakta olduğumuz binaya geri mi dönelim, yoksa başka bir yere mi gidelim?”

“Başka bir yere,” diye cevapladı Harkat hiç düşünmeden. “Vampaneşler bizim nerede... yaşadığımızı biliyorlar. Bize istedikleri zaman saldırabilecekleri... bir yere geri dönmek çılgınlık olur.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandım. “O şekilde gitmemize izin vermeleri çok tuhaftı. Gannen’in bunu arkadaşlarının hayatlarını kurtarmak için yaptığını söylediğini biliyorum, fakat bizi öldürselerdi Yaraların Savaşı’nı da kazanacaklardı.